

телка, на която билъ писалъ Добри. Той задържа последната, макаръ и закъснѣла, за да не я повърне като излишна, за домашна учителка на дъщеря си. Така се отваря презъ 1841 г. първото българско девическо училище въ Сливенъ.¹

При това Добри е билъ голѣмъ любителъ на растения и животни. Въ къщи е ималъ цвѣтарникъ (чичекликъ). Знае се, че той първи е пренесълъ отъ Цариградъ въ Сливенъ бѣлата акация, севлийката (кипарисъ), сакжчето, кестеневото дърво и „боята“ за вапсване на платове, а отъ животнитѣ — красивия царски паунъ.

Следъ деветгодишна усилена работа, той успѣлъ много въ предприятието си и реализиралъ добри печалби. Всичко това обаче възбужда завистъ и ненавистъ. Мѣстнитѣ турци не могли да гледатъ спокойно на тоя успѣхъ. Фактътъ, че единъ гяуринъ командува 400-500 мже — българи, не могло да остави турцитѣ спокойни. Последнитѣ, подстрекавани отъ нѣкои сливенски изроди български чорбаджии и турски уши, като Паша-капулията, Враджалията и др., които не могли да търпятъ „чилякъ отъ нищо и никакъвъ джинсъ (родъ), да се перчи и командва“, почватъ да преследватъ и клеветятъ Добря предъ властта. Освенъ това, при възможнитѣ и действителни печалби, мѣстнитѣ турски власти, като наблюдавали успѣха на фабриката, споредъ навика си, почватъ да загатватъ за подкупъ. Добри, записанъ въ предприятието си, не обръщалъ внимание, гледалъ си спокойно работата.

Презъ царуването на султанъ Махмуда, истинскиятъ благодетелъ на Добри, както последниятъ самъ го наричалъ, завистливитѣ зловни турци не смѣяли да почнатъ атакитѣ си. За нещастие, наскоро убиватъ султанъ Махмудъ и на царския престолъ неочаквано се покачва 17-годишниятъ султанъ Меджидъ.

Както винаги при подобни случаи, почватъ се клюки и размѣстване на чиновници, и за войвода (аянинъ) на Сливенъ назначаватъ нѣкой си Мустафа-бей, зълъ и суровъ турчинъ

¹ При своето благосъстояние, Добри Желѣзковъ се е отличавалъ и съ голѣма пожертвувателност. Това личи отъ факта, че стариятъ камененъ сводовъ мостъ, свързващъ Сливенъ съ Ново-село и отнесенъ отъ наводнението презъ 1898 г., билъ правенъ съ сръдства на Добри Желѣзковъ, както това се установявало отъ плочата, поставена своевременно на северната страна надъ свода.